

Diakonisseidentiteten er ikke noe «som går over!»

Åse Tufteland – barne- og ungdomsdiakon i Gamle Aker menighet i Oslo.

Følgende er hentet fra et brev Åse har sendt til avisen i fortvilelse over den situasjonen hun, i likhet med svært mange andre, opplever i bydelen.

«Bydel 3 lider av hjertesvikt. Når en kropp blir syk, og som i bydel 3's tilfelle lider av hjertesvikt, er det viktig å gi medisin som vil virke gunstig på lengre sikt. De som er satt til å gjøre noe med sviktsituasjonen i bydelen er heller med på å forsterke den vanskelige situasjonen, og svikten blir økende.»

Brevet beskriver videre barns- og unges oppvekstmiljø i bydelen med nedprioritering av barnehagetilbud, skoletilbud og fritidstilbud. I vårt samfunn blir alt vurdert ut fra økonomisk lønnsomhet. Det virker som politikerne ikke ser konsekvensene av nedskjæringene. Henvendelsen til barnevernet har etter 1/1-90 økt med 50 prosent. Åse avslutter sitt innlegg med å si: «Min bønn er: Sett de svake i sentrum. Hjelp oss til å få en bydel med et friskt hjerte.»

Hvorfor skriver du slike avisinnlegg, åse?

Er ikke dette å bry seg for mye med politiske spørsmål?

Kirken er et talerør som plikter å rope ut om den uretten som voldes mot de svake grupper. Jeg opplever at kirken står i en posisjon hvor vi kan si og gjøre noe som andre ikke kan. I ulike råd

og utvalg er det ofte mange som møter med bundet mandat, og føler at de har munnkurv. Jeg er ikke interessert i å være nøytral. Jeg er heller ikke opptatt av partipolitikken – men jeg opplever at politikk er fordeling av ressurser, og DET må vi engasjere oss i. Jeg vil gjøre alt jeg kan for å forsvare barns- og unges rettigheter, og da er det uin-

teressant om det er politikk. I kirken skal vi ha store ører og lytte oss fram til behovene, men vi må også tørre å gå videre til praktiske konsekvenser. Jeg opplever mitt engasjement om økonomiske prioriteringer også når vi diskuterer restaurering av kirka vår til 10 mill. kroner. Er det riktig prioritering? Og hva gjør vi med den Oslo-lufta som ødelegger kirkebygget, men også våre lunger?

Det kristne budskapet er å sette de svake i sentrum. Derfor tar jeg helt klart med meg Gud når jeg går på bydelsmøte og snakker mot nedleggelse av barnehagen i bydelen. Alt henger sammen. Vi må tvinge politikerne til å se konsekvensene av sine vedtak.

Hvem møter du som barne- og ungdomsdiakon?

Jeg møter unger som kjeder seg, unger som har mistet noe eller noen og som er i sorg, unger som er ensomme og har et enormt kontaktbehov, de som ikke har nøkkel så de kommer seg inn hjemme og som dermed «svever» rundt i gatene. Jeg møter de som mobbes og de som lykkes. Jeg møter fortvilte foreldre. Jeg møter ungdom med identitetsproblemer, som står oppi rusproblematikk, er opp-

tatt av prevensjon, abort, venner og kjærester. Noen søker også råd om hvordan de skal snakke med foreldrene sine.

Det viktigste for meg er å møte disse som enkeltmennesker og å bruke meg selv i dette møtet. Jeg opplever at det er viktig at jeg står for noe – at jeg har noen grenser. Samtidig må jeg ofte innrømme at ting er vanskelige, men møtene våre kan forsterkes av det.

Jeg opplever at slike møter med enkeltpersoner også blir et møte med meg selv.

Et av de aller beste møtestedene er kirken. Jeg er alltid svært glad for å få ta barn og unge med inn i kirken – og få være en representant for den. Der inne får vi lov til å undres sammen. Her har vi felles opplevelse av nye og andre dimensjoner. Dette er et sted hvor hver enkelt løftes opp – hver enkelt blir gitt verdi i dåpen, ved konfirmasjonen osv. Kirken gir folk et møte med liv og død.

Jeg opplever at svært mange kommer tilbake etter å ha vært på omvisning.

Forkynnelsen er så mye mer enn ord. I min kontakt med skolen har jeg kanskje forkynt lite med ord, men jeg har vært på foreldremøter, vært med på turer og vært i miljøet. Da jeg først ble ansatt og dukket opp på skolen, ble jeg ikke ønsket særlig varmt velkommen. Det var

nok et svært anstrengt forhold til kirken. Nå fra høsten er jeg bedt om å bruke 1 hel dag i uka på skolen for å veilede, ha gruppe o.l.

Kan du fortelle litt mer om dette engasjementet på skolen?

Jeg skal samarbeide både med helsesøster og sosiallærer. Det viktigste for meg skal være å stå til disposisjon. Elever kan få fri fra time for å snakke med meg, og jeg vil også ha faste treffetider. Jeg skal ha en formingsgruppe for 1.-3.-klasse etter ordinær skoletid, pluss en samtalegruppe for 7. klassinger om samliv og seksualitet. Bydelen har videre et opplegg for enslige mødre en dag i uka som jeg skal delta i.

I forhold til ungdomsgruppa har du også hatt en del engasjement i miljøet rundt Blitz?

Det startet igrunnen med at vi hadde et hus i vår menighet som en del ungdommer hadde okkupert. Jeg gikk inn der, og tilbød meg. Det første de trengte meg til var å stelle sår og sette igang tiltak mot skabb, lus og lopper. Senere ble det også aktuelt å hjelpe noen med å få HIV-testet seg. Det var kontakten med enkeltpersoner som også i dette arbeidet ble det viktigste. Jeg følte at det egentlig var liten avstand mellom oss. Det kunne vært meg som i min protestfase hadde kommet med i dette miljøet. Det er mange «barn» blant dem, og mye idealisme – og dette kjenner jeg også igjen i meg selv. Da ungdommen måtte flytte, møtte jeg igjen mange av dem i miljøet rundt Blitz.

Åse, du er vigslet til diakonisse. Hvorfor valgte du det?

Det var naturlig for meg fordi jeg følte meg som en del av Diakonissehuset på Lovisenberg. Jeg er utdannet der, fant mitt første kristne hjem der, og opplever at jeg har sterke røtter der. Jeg har alltid hatt stor respekt for diakonissenes arbeid, og som kvinne føler jeg også at det er viktig å ta vare på den kvinnelige diakonitradisjonen. Jeg hadde ikke samme tilknytning til diakonvigslingen. Dessuten representerer diakonissefellesskapet et helt spesielt søsterfellesskap. Jeg følte meg nok også tiltrukket av diakonissene som har jobbet utradisjonelt innenfor Guds rike. Det samsvarte med opprøret i meg selv. Dette var en måte å tydeliggjøre både for meg selv og andre at dette vil jeg. Diakonisseidentiteten min er ikke noe som går over som en sykdom. Diakonisse vil alltid være selv om jeg i perioder av livet vil kunne ha tjeneste i andre sammenhenger.

Jeg får lov til å oppleve at Gud har bruk for meg. Jeg får oppleve meg «innenfor» selv om jeg egentlig med alt mitt ikke er «kvalifisert». Det kristne budskapet er et budskap om en nåde som plasserer oss «innenfor». Det er denne nåden jeg ønsker å formidle videre. ■